

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

AZ IGE MELLETT

„Az Isten Bárányára leteszem bűnöm én, és lelkem béke várja, ott a kereszt tövén,
A szívem mindenestül az Úr elé viszem, megtisztul minden szennytül a Jézus vériben,
A Jézus vériben.” /459, 1 ének/

Kedves Olvasó!

Hamvazó szerdával egyházi évünkben negyven napos bűnbánati – böjti – időszak kezdődik. Ez az idő különösen is arra való, hogy félretegyük a korábbi beidegződéseinket és önvizsgálatot tartsunk!

Néhány évvel ezelőtt – emlékszem – a lelkesi irodában ott ült velem szemben egy fiatalasszony, s meglehetősen arrogánsan arról beszélt, hogy micsoda önértékelési zavarokat okozott neki az, hogy gyermekkorában annyit beszéltek neki a bűnről. Mint mondta: nagyon sokat kellett dolgoznia azon, hogy végre magabiztosan és szabadon tudjon hozzáállni az élethez! Talán nincs egyedül ez az asszony a véleményével, s mások is azt gondolják, hogy felesleges az egyébként is bonyolult és nehéz életünket bűnbánattartásnak nevezett önmarcangolással tovább bonyolítani. Ezért jogosnak tűnik a kérdés: mi szükségünk a böjti időszakra? Áldás ez vagy inkább átok? Meggazdagít vagy még inkább a földre döngöl?

Négy feltételezett ellenvetésre szeretnék reagálni és kiállni az önvizsgálat szükségessége mellett!

1. *Ha a múltunknak nincs hatása a jelenünkre, valóban kár azzal foglalkozni.* - Viszont az el nem rendezett múlt a lelkünk mélyén dolgozik és megrontja a jelenünket, tönkreteszi a jövőnket. Érzékletesen ír erről a 32. zsoltár: **„Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben”** /3-4. vers/. A bűneink erőtlenné tesznek és a személyiségünket is eltorzítják. Egy felnőtt korban megtért testvérünk mondta a következőket: „éveken keresztül a harag emésztett legbelül, s végül beteggé tett. De jó lett volna már akkor tudnom, hogy nem szabad azt megtűrnöm magamban!”

2. *Ha a bűneinknek nincs jelentősége az Istennel és az embertársainkkal való kapcsolatunkra, akkor tényleg felesleges őrlődni azok felett.* - Sajnos azonban ez sem igaz! A bűneink választanak el bennünket Istentől úgy, hogy nem látjuk, nem halljuk, és alig-alig érzékelünk valamit az Ő jóságából, valóságából. Bűneink fertőzik meg az emberi kapcsolatainkat is úgy, hogy tönkremennek a gyönyörűen induló házasságok, az évtizedes barátságok vagy a normálisnak induló munkahelyi kapcsolatok.

3. *Ha tévedhetetlenek és tökéletesek lennénk minden megnyilvánulásunkban, akkor igaz lehetne az, hogy az elrontott dolgainkért mindig 100% -ban mások tehetnek, mi legfeljebb áldozatok vagyunk.* - De nem vagyunk hibátlanok! Így hát az önvizsgálat nélküli élet meggondolatlanul újra és újra elköveti ugyanazokat a bolondságokat másokkal szemben, és semmit nem tanul a kudarcaiból.

„Az új élet Krisztusban nem kifogással,
hanem bűnbánattal kezdődik.”

4. *Ha a bűneinkre nincs bocsánat, akkor megint csak felesleges azokkal törődni, hiszen úgysem tudunk velük mit kezdeni.* (Ez esetben inkább meg kellene tanulni együtt élni a következményekkel.) - Keresztyén hitünknek viszont pontosan az az örömteljes üzenete, hogy a bűneinkre van orvosság: Jézus Krisztus magára vette a bűneink súlyát! A kereszt a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, s az Ő sebei árán gyógyultunk meg – olvassuk Ézsaiás könyvében. Vagyis Jézus Krisztus által van megoldás a múltunkra,

(folytatás az 1. oldalról)

mert amikor Ő azt mondja: megbocsáttattak a bűneid, akkor valóságosan feloldoz azokból a láncainkból, amik a lelünköt gúzsba kötötték, és olyan szabadságot ajándékoz nekünk, amiben az Ő szeretete határoz meg bennünket.

Az önvizsgálatnak mindig Isten Szentlelkének jelenlétében és a Szentírás fényében van értelme. Nem az a feladatunk, hogy naphosszat keressük a hibáinkat, hanem hogy Isten Igéjére jobban figyeljünk, több időt szenteljünk az elcsendesedésre, az imádságra, az Úr Jézussal való közösség gyakorlására, a gyülekezeti alkalmakon való megjelenésre. Isten jelenlétében tudjuk észrevenni mindazokat a dolgainkat, amiben Ő megítél, és Isten jelenlétében tudunk bűnbánatot gyakorolni és feloldozást is nyerni. Ennek a 40 napos intenzív időszaknak különleges eszköze a böjt, ami - szintén az Úrral való közösség megerősítése érdekében - bizonyos megszokott és fontos dolgokról (mint a hús evése vagy valami más) lemond. A böjt tehát nem önmagáért van, hanem mindig az Úr Jézus Krisztussal való közösség megerősítését tűzi ki maga elé célul.

A böjt időszak a húsvét ünnepébe torkollik. Ez az ünnep annak az embernek lesz örömmünnepe, aki a maga bőrén is tapasztalja, hogy Jézus Krisztus valóban feltámadt a halálból, és ma is bűnbocsánattal és örök élettel ajándékoz meg bennünket.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok áldott húsvéti készülődést és örömteljes ünneplést lapunk minden olvasójának!

Faragó Csaba lelkipásztor

Kedves Testvérem!

Második hete már, hogy a legtöbben önkéntes házi karanténban éljük az életünket. Azt hiszem, az első hét sem volt könnyű többeknek, s ahogy telik az idő, úgy válhat még nyomasztóbbá ez a helyzet.

Sokat tud segíteni mindannyiunknak, ha Isten előtt megállva értelmes elfoglaltságokat keresünk, illetve, ha a napjainkban határozott - akár óráról órára beosztott - rendet tartunk és a rendelkezésre álló időnköt minél változatosabban éljük meg. (Tehát mozgunk, olvasunk, házkörüli teendőket végzünk, tanulunk, és természetesen a lelki életünkre is így a böjtben még jobban odafigyelünk.) A Példabeszédek könyvének 3. részében azt olvassuk: "Mindennek rendelt ideje van." Igaz, ez az emberi élet különböző időszakaira vonatkozik, de a napjainkban is megtalálhatjuk mindennek az idejét!

A gyülekezeti életünket is elkezdtük szervezni. Vasárnaponként az istentiszteletet online közvetítjük a youtube-on. Arra kérek, hogy ezt a lehetőséget oszd meg a környezetekben! Hiszem, hogy Isten Igéjére minden embernek szüksége van, s a nehéz helyzetekben különösen is sok erőt és vigasztalást meríthetünk belőle. Az alábbi linkre kattintva lehet vasárnap 10 órakor az istentiszteletünkbe bekapcsolódni:

<https://www.youtube.com/channel/UCkJbicdXX3O6HEkdE2uoHMA/live>

Van néhány lelkipásztor, aki az istentiszteletet az irodájából, az asztal mögül közvetíti. Nem akarok pálcát törni felettük, de én úgy gondolom, hogy a vasárnapi istentisztelethez hozzátartozik az is, hogy a lelkipásztor öltönyben, sőt palástban áll oda az úrasztala mögé, még akkor is, ha a gyülekezet tagjai a távolból követik a közvetítést.

Azt szeretném a legnagyobb tisztelettel kérni, hogy hasonlóképpen, az otthonodban Te is add meg a módját annak, ha vasárnap istentiszteleten veszel részt. Magyarul szólva, ha egész héten nem kellett felöltözködnöd, vasárnap az Úr kedvéért öltözz fel! Az istentiszteletet ne a reggeli, vagy mosogatás közben hallgasd, s ha éppen az Isten Igéjét olvassuk fel, vagy az Úri imádságot mondjuk, vagy az áldást vesszük, akkor állj fel úgy, mint ahogy a templomban is szoktuk. **Az istentisztelet legyen az otthonainkban is Istenünk tiszteletévé!**

Többen kérdezték, hogy hogyan lehet perselypénzt adni? Köszönöm ezt a figyelmességet. Ebben az időszakban perselypénzt és adományokat csak átutalással tudunk fogadni. Gyülekezetünk számlaszámát a honlapunkon lehet megtalálni. Fontos, hogy a közleményekben fel legyen tüntetve az adomány célja. (perselypénz, Isten dicsőségére stb.)

A hétközi alkalmak is elkezdődtek az interneten keresztül. A múlt héten már hittan órákat és ifjúsági órákat tartottunk, ezen a héten pedig Skype-on keresztül bibliaóránk lesz, illetve a konfirmációs felkészítést is folytatjuk. Amennyiben szeretnél csatlakozni a bibliaórák közösségünkhöz, szeretettel várunk! Kérek, írd meg a Skype felhasználói neved.

Ugyan eddig még senki nem jelezte, de az idősebbeknek szüksége lehet segítségre alkalmanként a bevásárlásban. Amennyiben ebben a szolgálatban Te is megszólítható vagy, köszönöm, ha megírod!

Az egyedülálló időseink számára nagy próbát jelent, hogy egész nap legfeljebb csak a háziállataikkal beszélgethetnek, ezért biztosan örülnek annak, ha időnként megcsörren a telefonjuk. Kérek szépen, gondold végig ebből a szempontból is, hogy a környezetedből kit kellene rendszeresen felhívnod. Ez is egy fontos szolgálat lehet! A lelkesi hivatalban azokra gondolva, akiknek csak vezetékes telefonjuk van létrehoztam egy vezetékes vonalat. Így a 30-477-5319 -es szám mellett napközben a 24-222-380-as számon is lehet hívni.

"Ha az okos látja a veszedelmet, elrejtőzik." - olvassuk a Példabeszédek könyvében. Kívánom, hogy az Úr Isten adjon ehhez sok-sok erőt és békességet, s Ő óvjon, védjen!

Szeretettel köszöntelek:

Faragó Csaba lelkipásztor

Interjú Nagy Andrással, gyülekezetünk főgondnokával

Azt gondolom, nem kell bemutatnom Téged a gyülekezetünknek, hiszen olyan erőteljes és sokrétű a tevékenységed, s olyan aktívan vagy jelen a templomban, hogy az mindenki előtt ismertté tesz. De szeretném, ha egy kicsit áttekintenénk azt az immár 20 évet, amióta gyülekezetünkben végzed szolgálatod.

2000. április 13-án költöztünk Nyíregyházáról Dunaharasztra, hogy Budapesten élő gyermekeinkhez és unokáinkhoz közelebb lehessünk. Ez húsvét előtt egy héttel történt, s húsvét hétfőjén már bejelentkeztünk boldog emlékezetű Faragó Tibor nagytiszteletű úrnál. A gyülekezet szeretettel fogadott minket, így nagyon hamar otthon éreztük itt magunkat s bekapcsolódtunk a közösség munkájába is. Emlékszem, épp a nagyszabású Pro Christ rendezvény volt a Művelődési Házban az első olyan esemény, amelynél már segítőként tevékenykedtünk.

Ekkor még aktív dolgozó voltál, ugye?

Igen, 2007-ig, nyugdíjba vonulásomig a honvédségnél dolgoztam civil alkalmazottként. Mivel itt is részben biztonságtechnikával, részben kivitelezések levezénylésével foglalkoztam, ezt a tapasztalatot és tudást igyekeztem hasznosítani a gyülekezetben végzett szolgálatomban is. Az első ilyen feladatom még a régi-templomunkban a riasztó beszerelésének megszervezése és ellenőrzése volt. Ezt követte az udvaron lévő faház, később a filagória építése, illetve a taksonyi parókia építésének levezénylése. Az Úr nagy kegyelmeként éltem meg, hogy részt vehettem az új templom építésének koordinációs munkáiban, majd a templom felszentelése után a gyülekezeti ház kialakításának munkálatait, illetve a közmunkák koordinálását végezhettem. Legutóbbi nagy projekt pedig a parókia átépítése volt.

Hogy volt minderre időd és energiád?

Mint említettem, 2007-ben nyugdíjba vonultam, s az Úr Isten megmutatta nekem, hogyan használhatja még meglévő erőmet és időmet. „Hagyd az Úrra utadat, bízál benne, mert ő munkálkodik.” (Zsolt. 37:5) – ez az egyik legkedvesebb Igém, s nagyon hálás vagyok az Úrnak, hogy erre az útra terelt, s a gyülekezetből olyan sok segítő munkatársat is adott mellém: az építési bizottság tagjait és annak vezetőjét, Szertics Zoltán testvérünket. S ami még szintén nagyon fontos: feleségem stabil hátteret biztosított számomra, s ő maga is igyekezett minél többet segíteni a gyülekezeti szolgálatban.

Tudom, hogy nagyon sok időt bent töltesz a Lelkészi Hivatalban, hiszen a növekvő adminisztrációs terhekből is igyekszel minél többet levenni a lelkészünk válláról.

Nem terhelt-e meg túlságosan az a felelősség és plusz munka, ami a főgondnoki megbízással jár?

Ha csak a magam erejére támaszkodnék, az bizonyosan kevés lenne. De az Úr ebben a dologban is munkálkodik: az erőn túl, amit természetesen Tőle kapok, előző gondnokunk, Tóth Károly presbiter testvérem nagylelkű segítségére is számíthatok, amit nagyon méltányolok és hálás vagyok érte.

Az Építő Kövek Alapítvány kuratóriumának is már a kezdetektől, 2010-től tagja voltál. Milyen céllal jött létre ez az alapítvány, s mennyire tudta segíteni a gyülekezetünket?

Az alapító okiratban az alábbi célok lettek megfogalmazva:

- az igehirdetés és a gyülekezeti élet tárgyi feltételeinek biztosítása,
- a szociálisan rászorulóknak segítése, különös tekintettel a gyermeket nevelő családokra és az idős korúakra,
- az egyházközösség testvérgyülekezeteivel való kapcsolattartás elősegítése,
- a templom / gyülekezeti ház / lelkeszlakás építése – a szükséges berendezési tárgyakat, tartozékokat is beleértve – a fenti tevékenységek végzésére alkalmas, saját tulajdonú helyiségek kialakítása érdekében.

Az alapítvány létrehozását néhányan szkeptikusan fogadták, de Istennek legyen hála, a valóság hamarosan megcáfolta az aggodalmaikat. A bíróságon 2010. június 1-jén bejegyzett alapítvány vagyona év végén – köszönet az adományozóknak – közel négyszázezer forint volt. Így a következő évben már a rászorulóknak támogatást kaptak az alapítványtól a gyülekezeti tábor költségeihez.

A 2013. év jelentős változásokat hozott az alapítvány lehetőségeiben. Ettől az évtől lehetett az SZJA 1 %-át felajánlani az alapítványnak. Az Úrnak hála, nagyon sok testvérünk élt ezzel a lehetőséggel.

A befolyt adományok és az SZJA 1 % lehetővé tették, hogy táborátogatások mellett az elkezdődött templomépítéshez is támogatást kapjunk. Ehhez még hozzájárultak az alapítvány által kibocsátott téglajegyek és a Laffert Kúriában megrendezett jótékonysági koncert bevétele. A templomépítés anyagainak és egyes építési feladatok költségeinek biztosítására közel hárommillió forint támogatást kapott a gyülekezet az alapítványtól.

(folytatás a 3. oldalról)

A neve alapján az emberek azt gondolhatnák, hogy az alapítvány a templom építésének segítésére jött létre, s mivel ez megtörtént, betöltötte küldetését, s a továbbiakban nincs szükség a támogatására. Miért érdemes mégis a továbbiakban is működtetni?

Ha most felsorolom, mi mindenben segíti az Építő Kövek Alapítvány a gyülekezeti életünket, könnyű lesz belátni, hogy tovább kell működtetni és támogatni ezt az alapítványt:

- rendszeresen támogatja a szerényebb jövedelműek részvételi költségeit a különböző táborokban,
- vállalja az Áldás, békesség! újságunk nyomdaköltségeit és presbitereink jobb tájékozódása érdekében előfizeti a Presbiter újságot,
- a közösségi rendezvények tartásához rendezvénysátrat, bográccsal rendelkező üstházat, az ifjúsági ház részére pedig egy televíziót vásárolt,
- fiataljaink és időseink rendezvényeinek támogatásában nagy segítséget kapunk: támogatja a konfirmációs tábort, a hittantábort, ajándékokkal segíti az idősek ka-

rácsonyának és a gyerekek karácsonyának ajándékmagjait.

Az alapítvány kapcsolata a gyülekezettel nagyon jó. Ezt többek között az is biztosítja, hogy az alapítvány kuratóriumi tagjai között mindig van presbiter is, valamint az is, hogy minden kuratóriumi ülésre meghívják az alapító képviselőjét. Így a kölcsönös tájékoztatás biztosított mind az alapítvány lehetőségeiről, mind pedig a gyülekezeti élettel kapcsolatban felmerülő kérésekről.

Visszatérve a főgondnoki feladatokhoz: mi jelent még nagy kihívást számodra?

A református óvodánk építése. Bár magát az építkezést egy projektroda koordinálja, nekünk is lesz tennivalónk bőven. Ehhez kérem gyülekezetünk imádságos háttérét, megköszönve a belém vetett bizalmat és azt a befogadó szeretetet, amellyel a kezdetektől körülvesznek minket.

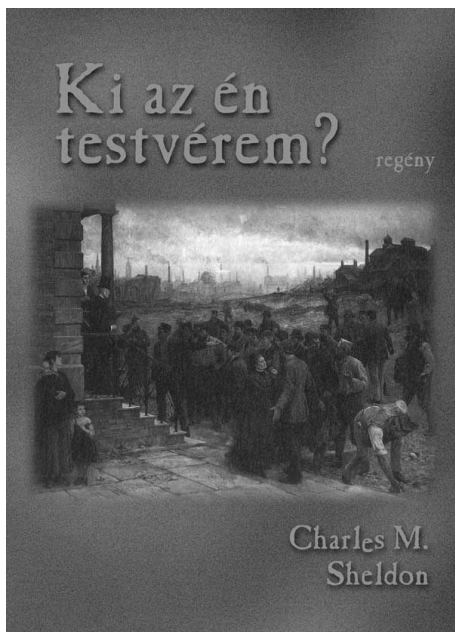
Én pedig megköszönöm a beszélgetést, további munkához pedig jó egészséget és Isten további áldását kívánom.

Szadainé Somogyi Erika

Könyvajánló

Charles M. Sheldon: *Ki az én testvérem?*

A *testvér* szó hallatán asszociációk sora jelenhet meg gondolatunkban: édes, mostoha, segítőkész, jó, rossz, stb.. Sőt akár: testvérharc, testvérpár, stb.. És ezt a kisregényt éppen a címe miatt választottam, mert az a négy szó külön-külön is megragadta a kíváncsiságom: vajon, mit rejthet a könyv tartalma. Elolvastván, azt gondoltam, mennyi mindent tudnék erről mesélni. Nem sikerült, csak ízlelgettem a mondatokat, vissza-visszatért egy-egy jelenet a gondolatomban, átérezve a szereplők vívódásait, harcát és a többi eseményt. De röviden: a történet egy bányavidéken zajlik, a szereplő egy gazdag bányatulajdonos, a családja, a barátai és egy ottani gyülekezet. Ki hogyan találja meg vagy veszíti el a *testvérét*, ez a mű fő vonala. Az igazi választ a könyv címe – amit mindannyian érzünk és őrünk a lelkünkben – egy szép versben foglalták össze, aminek a címe.....:

Ki az én testvérem? Írója: Balázs Károly

Részletek:

„Az az én testvérem, ki ha néz szemembe,
Mindjárt észreveszi, mi van a szívembe’,

.....
Megérti szavamat, megfogja kezemet,
Akármilyen sorsom, nem hagy el engemet.

.....
Megbocsájtja bűnöm, hogyha gyenge voltam,
Nem veti szememre, hogyha rosszul szóltam.”

Ennél többet nehéz lenne mondani, de a kisregényt az izgalmas történetével azért olvassák el. Szeretettel ajánlom. (Kiadó: KIA, 2001)

Szabó Borbála Eszter

OTTHON A TEMPLOMBAN

„...szerető testvéreket, barátokat kaptam...”

Az „Otthon a templomban” című rovatunkban ez alkalommal Porgáné Taskó Annamáriával ismerkedhet meg a kedves olvasó. Annamari régóta lelkes, aktívan és alázatosan szolgáló tagja az Úrnak és a gyülekezeti közösségünknek egyaránt. Elsőként arról kérdeztem Annamarit, hogy mióta él Dunaharasztin, és miként került kapcsolatba a református gyülekezettel.

Szinte azóta Dunaharasztin élek, amióta megszülettem. Édesapámnak itt volt telke, szüleim itt kezdtek el építkezni. A II. Rákóczi Ferenc Általános Iskolába jártam, azonban az iskolával szemközti templom akkor még nem jelentett számomra semmit. A szüleim hittek ugyan Istenben, de nem jártak templomba, és eszükbe sem jutott, hogy én hittant tanuljak.

Úgy vélem, hogy Isten a rossz döntéseinket képes jóra fordítani, ezt azóta hiszem, hogy legidősebb fiam, Máté megszületett. Már a pocaklétének az első heteiben üzent Isten: ne aggódjak semmi felől, ahova Isten bárányt ad, oda füvet is ad. Az Úr kiemelt minden rosszból és belehelyezett a jóba. Ez akkor erősödött meg bennem, amikor 2000 októberében egy délutáni séta alkalmával a templom felé kanyarodtam a babakocsival – azzal a gondolattal, belső szándékkal, hogy a gyereket meg kell keresztelni. Tibor bácsi a találkozásunkkor azt mondta: kezdjek el Istentiszteletre járni, a keresztelőről meg beszéljünk később.

Ha jól értem, Tibor bácsinak e szavai egyfajta változást indítottak el a hitbeli formálódásod, gyülekezethez való kapcsolódásod szempontjából. Mikortól kezdted igazán otthon érezni magad a gyülekezet közösségében?

Akkoriban volt kicsi Dorka, Beni, Noémi, Matyi, Fanni, és a szüleik nagy szeretettel fogadtak. Könnyű volt beilleszkedni, hamar otthon éreztem magam. Kis idő után már szinte nem volt olyan nap a héten, amikor ne lett volna valamilyen alkalom a templomban, amin ne vettem volna részt: énekkar, bibliaóra, konfirmációs előkészítő, baba-mama kör és a templom takarítása. Minden gyülekezeti táborban ott vagyunk és a gyerekek a Kincskereső nyári táborokban is. Hosszú évek óta tagja vagyok a gyülekezet egyik házi csoportjának, ahol szerető testvéreket, barátokat kaptam. Imádkozó közösségük mellett van örömben és bánatban.

2002-ben, a konfirmációra készülve tértem meg. Volt, aki kétségbe vonta megtérésem. Azt mondta: én nem Istenhez, hanem a gyülekezethez tértem meg.

2004-ben férjhez mentem, sorban megszületett három fiunk: Péter, Benedek és Tamás. Ők is itt nőttek fel a gyülekezetben. Máté és Peti konfirmáltak, Beni most jár az előkészítőre.

A szolgálatkészséged fiaid előtt is példaértékű, úgy tapasztalom, ők is aktívak a gyülekezeti élet szempontjából, lehet rájuk számítani, mikor dolgos kezekre van szükség. Ezzel kapcsolatban milyen gondolatokat osztanál meg?

Annamari a gyermekeivel és a testvérével

Máté és Peti már a templomépítéskor sokféle munkában részt vállalt: bontották a telken álló régi házat, sített pakoltak és segítettek bármiben, amit csak rájuk bízta. Nyaranta füvet nyírnak, télen karácsonyfát állítanak és díszítenek, ha kell, de sokszor a takarításban is ott vannak mellettem.

Van-e még pár olyan konkrét, a templomhoz és gyülekezethez köthető emlékkép, amelyek az otthonlét megnyugtató és békés érzését idézik fel benned?

Csodálatos érzés volt például, amikor a kis gyülekezeti teremben – ülve a Női Bibliakörön – hallottam, ahogyan mellettünk a templomban ott énekel Máté az ifisekkel, mert az ifi óra épp énekes dicsőítésről szólt. És még van terem, és még van családtag... Boldog a szívem akkor is, amikor a templom előtt elhaladva látom Peti és Beni bicaját letámasztva, mert épp Kisifin vannak. Ha semmi más értelmé nem lenne, hogy akkor Isten a babakocsival arra irányított a templom felé, csak hogy a gyerekeim jó helyen legyenek, már megérte. REFISZ-tábor Szárszón, REFISZ-nap Taksonyban, Téli Tali Kecskeméten - a nagyok ki nem hagynák –, ez mindmind azt jelenti számomra: otthon vagyunk.

A férjem kint dolgozik Ausztriában, sokan kérdezték, miért nem költözünk ki hozzá. A gyülekezetem nem tudom a hátamra kötni. Hát ezért....

Köszönjük a személyes gondolatok megosztását, szívből kívánjuk, hogy Isten bőséges áldásait továbbra is megtapasztalhasd egész családdal a személyes életedben és a gyülekezet közösségében egyaránt!

Kemény Veronika

Harcra fel! – REFISZ Téli Találkozó

Mintegy 200 fiatal vett részt a Református Fiatalok Szövetségének (REFISZ) Téli Találkozásán a Kecskeméti Református Gimnáziumban. Gyülekezetünkben is 14 fővel képviseltettük magunkat a kisifis és nagyifis korosztályból vegyesen. A találkozó a keresztyén élettel járó harcokra fókuszált, amelyet a résztvevők bő két napon keresztül dolgoztak fel áhítat, előadás, istentisztelet és kiscsoportos beszélgetés formájában. Nem csak a tanítás, a hitbeli megerősítés és Isten közös dicsőítése volt a cél, a tánccházttól kezdve a teaházon, sportoláson keresztül a városnézésig számos szabadidős programra nyílt lehetőség.

A parokia.hu hírportál megbízásából Somogyi Csaba készített velem riportot az esemény kapcsán, ennek rövidített változatát közöljük most az eseményről, de „Harcra hívtak” címmel olvasható a fent nevezett weboldalon is.

A keresztyénségünk egyik fő célja az ömberrel és a sátánnal szembeni harc. Győzni csak Krisztus erejével lehetséges, ezt a fiatalok is érzik, és segítségért kiáltanak. Küzdenek az önképükkel, szüleikkel, identitásukkal, ezért különösen fontos, hogy ne a megőrzésre figyeljenek, hanem ismerjék fel azt a személyiséget, amit Jézus lát bennük.

A péntek esti áhítatot Fodor Attila, a szervezet egykori elnöke tartotta. Mint mondta, a harc azzal kezdődik, hogy Krisztus a megtéréssel meghív bennünket a vele való közös életre. Komolyan kell vennünk, hogy szellemi támadásoknak vagyunk kitéve, ez ellen önmagunkban képtelenek vagyunk védekezni. Nagyon sokan megmondják, kik vagyunk, de egyedül Isten tudja valójában, kik vagyunk és kivé kell válnunk. Mindig arra kell figyelnünk, amit Jézus mond nekünk.

A Téli Találkozó főelőadója Hankóczy Gergely őrnagy, a kecskeméti repülőbázis tábori lelkésze volt. Hiteles keresztyént ismerhettünk meg személyében, aki a testi és lelki harcokban is edzett. Mint mondta, sok az átfedés a katonai harc és életforma és a keresztyén életmód között. Sokszor az engedetlenségünk miatt bukácsolunk a hitben, de Krisztus nem erre hív minket. Ha elfogadjuk, hogy Ő a fővezér, akkor teljesítenünk kell a parancsait – ahogyan a hadseregben sem kérdés, hogy akarjuk-e teljesíteni a parancsokat.

A kanadai alapkiképzéséről is beszélt, arról, hogy az egyik leghangsúlyosabb feladat a civil személyiség leépítése és a katona személyiség felépítése volt. „Nagyon bátorító volt számomra, amikor párhuzamot vont a Krisztuskövetéssel: keresztyénként le kell építenünk és el kell hagynunk az ömberi természetünket, és fel kell építenünk a Krisztus katonájának személyét. A tábori lelkész katonai egyenruhában szolgál, minden uniformis kifejezi, hogy a katona melyik hadsereghez tartozik. Nekünk is új, tiszta ruhára van szükségünk, amit Krisztustól kapunk, ezzel kell kifejeznünk hovatartozásunkat.

Összességében tehát abban erősödhattünk meg, hogy nem kényelmes életre kell készülnünk, hanem harcolnunk kell! A boldogság nem abban rejlik, hogy nem vállalunk harcokat, hanem abban, hogy küzdünk és győzünk Jézus Krisztus által.

Korsós Tamás

Kedves Testvérem!

Szeretnék röviden tájékoztatni Benneteket az előtünk álló nagyheti istentiszteletünk rendjéről.

A héten **minden este 18 órától szeretnénk egy rövid áhítatot megosztani** felvételről gyülekezetünk honlapján és facebook oldalán. Segítse ez az ünnepi készülődésünket!

Nagypénteken 10 órától tartunk istentiszteletet. Ezt az alkalmunkat a Kis Duna Tv este 18.30 órától fogja majd a műsorára tűzni.

Református Egyházunk elnökségi tanácsa arra kéri a református gyülekezetek tagjait, hogy húsvét vasárnap reggel 9 órakor – Erdélyben, a romániai időszámítás szerint 10 órakor – kapcsolódjanak be a Duna Televízió sugárzott ünnepi istentiszteletbe, amit a budahegyvidéki református templomból közvetítenek majd.

(Igét hirdet Bogárdi Szabó István, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkes elnöke.) Ennek a kérésnek engedve húsvét vasárnap nem tartunk istentiszteletet templomunkban, hanem **arra kérünk Benneteket, hogy a Duna Tv 9 órakor kezdődő közvetítését kíséritek figyelemmel.** Ez az istentisztelet több szempontból is nagyon különleges lesz! Egyrészt, azért mert, még nem igen fordult elő, hogy így a TV segítségével anyaszentegyházunk gyülekezetei országhatáron átívelő módon egy istentiszteleten vettek volna részt. Most viszont így is megélhetjük az összetartozásunkat! Másrészt az ünnepben ezen az istentiszteleten az úrvacsorai szentséggel is élhetünk otthonainkban. *(Gyülekezetünkben egészen addig, amíg újra nem találkozunk nem terítjük meg az úrasztalát. Tehát sem nagypénteken, sem húsvét másodnapján nem lesz úrvacsoraosztás.)*

Húsvét hétfőn 10 órától a Kis Duna Tv közvetítésével **istentiszteletet tartunk.** Az online adás mellett szerda 18.30 órától a tévében is megtekinthető istentiszteletünk.

Az istentiszteletekre és az úrvacsorázásra a püspöki kar egy útmutatást adott ki. Ebből az ide tartozó szakaszt idézem:

(1.) **Kérjük testvéreinket, hogy testileg és lelkileg ugyanúgy készüljenek** a kommunikációs eszközök segítségével közvetített **istentiszteletre, mint amikor a nem veszélyhelyzeti időben indultak Isten házába.** Kérjük, teremtsék meg a teljes odafigyelés és bekap-

csolódás körülményeit, a közvetítés idejére készítsék elő a Szentírást és az énekeskönyvet, kapcsolják ki azokat az eszközöket, amelyek zavarják vagy akadályozzák a teljes odafigyelést, tegyenek félre minden más munkát és tevékenységet. Kérjük, hogy a közvetített istentiszteletbe ugyanúgy kapcsolódjanak be, mint ahogyan az általában szokás: együtt mondjuk az imádságokat, énekeljük az énekeket. Kérjük, tartsák be a törvényi előírásokat és az alapvető higiénés szabályokat, tehát lehetőség szerint csak az egy háztartásban élők vagy közvetlen családtagok alkossanak házi gyülekezetet.

(2.) Kérjük, fogadják megértéssel, hogy a járvány okán elrendelt korlátozások miatt nem lehetséges az ünnepeinken szokásos hagyományos templomi, gyülekezeti úrvacsorai közösségek megtartása sem. Kérjük, házi istentiszteleti közösségükben a javasolt liturgiai rendben vegyék az úrvacsorai jegyeket is. **Az otthoni úrvacsora szükséghelyzetet jelez. Nem pótolja a gyülekezeti közösség úrvacsora-ünnepét, ám rendkívüli helyzetekben felette szükséges, hogy az úrvacsorában megtapasztaljuk a Krisztussal való titokzatos közösséget a Szentlélek erejében.**

(3.) Az úrvacsorára nézve, kizárólag a veszélyhelyzeti korlátozások idejére, ezek megszüntetéséig a következő ajánlásokat tesszük: **Egyházunk rendje szerint konfirmált református egyháztagjaink úrvacsoráznak úgy, ahogy a közvetített istentisztelet lelkipásztora vezeti az úrvacsorai szertartást;** ezáltal az apostoli kor gyülekezeteinek mintáját követjük, akik súlyos helyzetükben „házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben”. (ApCsel 2,46) **Az istentisztelet közvetítésének kezdete előtt – a higiénés szabályok betartása mellett – készítsenek elő személyenként egy-egy falat kenyeret és egy kevés bort külön poharakban. (A jegyeket le lehet fedni ünnepi terítővel.) Kövessék figyelemmel a szolgálattevőt és a közvetített istentisztelet résztvevőit, velük közösen mondják az úrvacsorai közimádságot, az Apostoli Hitvallást, válaszoljanak a szokásos kérdésekre. Mondják együtt a lelkipásztorral a hálaadó imádságot és az Úr imádságát is.**

(4.) Megértjük azokat a lelkipásztorokat, akik a közvetített istentiszteleteken nem iktatnak úrvacsorai részt a liturgiába. Mindazáltal kérjük, fontolják meg, hogy a közölt minta alapján imádságukban emlékezzenek meg a sákramentumokról, és egyúttal kérjük, legyenek ők is

ugyanolyan megértéssel azon kollégáik iránt, akik lehetségesnek tartják az úrvacsorát a közvetített istentiszteletbe beiktatni. Megértjük azokat a gyülekezeti tagokat is, akik különböző okok folytán nem kívánnak vagy nem tudnak élni az otthoni úrvacsorázás lehetőségével. Kérjük őket, kövessék imádságos lelkülettel az úrvacsorai liturgiát, ahogyan a II. Helvét Hitvallás tanítja: *„Az Úr testének ez az evése és véérének ez az ivása annyira szükséges az üdvösségre, hogy nélküle senki sem tartatik meg. Ez a lelki evés és ivás az úrvacsorán kívül is megtörténik, amikor és ahol az emberek Krisztusban hisznek”* (II. Helvét Hitvallás, XXI.), továbbá: *„Eltérő vallási szokásokat követünk egyházainkban az úrvacsora megünneplésében és néhány más dologban, ám a tanításban és a hitben mégsem különbözünk egymástól, s az eltérések miatt egyházainknak sem egysége, sem közössége nem bomlik fel.”* (II. Helvét Hitvallás, XXVII.)

(5.) Arra kérjük a gyülekezeti tagokat, hogy az istentiszteleti perselyadományait átutalással juttassák el az egyházközségekhez. Akinek ez nem áll módjában, kérjük, hogy az erre szánt összeget tegye félre és később adományozza közösségének, hiszen a református gyülekezetek önfenntartók, az életüket a közösség által befizetett adományokból, egyházfenntartói járulékból és perselypénzből fedezik. Az eltérések miatt egyházainknak sem egysége, sem közössége nem bomlik fel.” (II. Helvét Hitvallás, XXVII.)

(6.) **Kérünk mindenkit, szüntelenül imádkozzanak velünk Isten irgalmáért és megtérésért, a járvány próbatételeiben való megállásért, a családokért, a gyülekezetekért, szolgálattevőkért, országunk és egyházunk, valamint a népek vezetőiért, a közszolgálatban, egészségügyben dolgozókért szerte a világban, a betegekért, szenvedőkért.** Forgassuk szívünkben a II. Helvét Hitvallás tanítását: *„Van közböjt és magános böjt. Közböjtöt régen a csapások idején és az egyház nyomorúságos állapotában tartottak. Ilyenkor senki sem evett semmit estig. Az egész napot pedig szent könyörgésekkel, istentisztelettel és bűnbánattartással töltötték el. Nem sokban különbözött ez a gyásztól, és gyakran emlegetik a próféták, különösen Jóel (2,12kk). Ilyen böjtöt ma is kell tartani az egyház nehéz helyzetében.”* (II. Helvét Hitvallás)

A nyilatkozatot bővebben az alábbi linken lehet elol-

vasni: <https://www.reformatus.hu/egyhazunk/hirek/urvacsorazzunk-kozosen-husvetkor/>

Reményik Sándor

Emmaus felé

A harangok oly kábítóan zúgtak,
A nép oly kábítóan feketéllett.
Baldachin alatt a Szentség haladt...
Jeruzsálem! - gondoltam azalatt -
S gondoltam: inkább Emmausba térek.
Emmausra most száll az alkonyat,
S a távol hegyek olyan csoda-kékek.

Indultam a városból kifelé.
S hogy egyre tisztább, kékebb lett az ég:
Gondoltam, hogy ez már az Ő ege.
S hogy álmosabb lett a harang szava,
Mintha víz alól borongana fel,
Vagy véghetetlen ködből hangzana:
Gondoltam, hogy ez már az Ő szava.

Emmaus felé üdébb lett a táj.
Kis virágokat láttam állani.
Kis ibolyákat vándor-utam szélén:
Gondoltam: ím, az Ő virágai!

Álmában gügyögött egy-egy madár,
Hogy az erdőre értem, hallgatag;
Gondoltam: ím, az Ő madarai,
Hogy szerette az égi madarat!

Delej futott a barna fákon által,
Égremeresztett csontos ujjai
Mintha megteltek volna már virággal. -
Tudtam: e percben Ő beszélt a fákkal.

Borongott messziről a mély harang,
S a mély avarban lassan elalélt,
De én úgy álltam ott künn boldogan,
Mint aki látta Őt - és célhoz ért.

Kolozsvár, Hója-erdő,
1921 nagyszombat estéjén

Jó egészséget és Istenünk áldását kívánva:

Faragó Csaba lelkipásztor

„Nem kell beszélni róla sohasem,
De mindig, mindig gondoljunk reá!”

Juhász Gyula

Száz évvel ezelőtt fél ötkor Magyarország összes harangja megszólalt – jelezvén azt a percet, amikor a magyar küldöttséggel aláírták a Kis-Trianon palotában a békediktátumot, amely megszüntette hazánk nemzeti egységét az alábbiak szerint:

Magyarország területe 325 000 km²-ről 93 000 km²-re, lakóinak száma 18 millióról 7,6 millióra csökkent. 3 millió magyar került kisebbségi sorsba. Területeinkből valamennyi szomszédos ország részesült.

A békeszerződés nemcsak a határokat darabolta fel, hanem a gazdaságot, a közlekedést, a kultúrát, az egyházakat is.

Gazdaságunk szinte a csőd szélére került. Korábban az ország középső része látta el élelmiszerrel a hegyvidéki területeket, onnan pedig nyersanyagok, bányakincsek érkeztek. Az ezek kiszolgálására épült vasútvonalak is szárnyaszegetté váltak.

Súlyos veszteség érte az egyházakat is, felborította a sokszínű felekezeti struktúrát. Szinte eltűnt az ortodox, az unitárius, a görögkatolikus egyház. Az evangélikusok száma is jelentősen csökkent. A trianoni csapás a reformátusokra sem maradt következmények nélkül. Megcsappant a gyülekezetek, a lelkészek, oktatási intézmények, tanítók száma. Kezdetben a magyarországi szervezethez tartozónak tekintették magukat, később, amikor már nem volt remény a változásra, akkor az egységesből önálló szervezeti útra tértek.

A sokk után mindenki abban bízott, hogy ez nem lehet igaz, ez nem maradhat így. Sajnos megtörtént, és így maradt.

A határokon túl a magyarság megtartásának legfőbb letéteményesei az egyházak, az iskolák, a művészetek voltak, vannak.

A megmaradás lehetőségét Reményik Sándor 1925-ben máig is érvényes módon mutatta meg az erdélyi és az itthoni magyarságnak:

Templom és iskola

Ti nem akartok semmi rosszat,
Isten a tanútok reá.
De nincsen, aki köztetek
E szent harcot ne állaná.
Ehhez Isten mindannyitoknak
Vitathatatlan jogot ad:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Ti megbecsültök minden rendet,
Melyen a béke alapul.
De ne halljátok soha többé
Isten igéjét magyarul?!
S gyermeketek az iskolában
Ne hallja szülője szavát?!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

E templom s iskola között
Futkostam én is egykoron,
S hűtöttem a templom falán
Kigyulladt gyermek-homlokom.
Azóta hányszor éltem át ott
Lelkem zsenge tavasz-korát!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

A koldusnak, a páriának,
A jöttmentnek is van joga
Istenéhez apái módján
És nyelvén fohászkodnia.
Csak nektek ajánlgatják templomul
Az útszélét s az égbolt sátorát?
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Kicsi fehér templomotokba
Most minden erők tömörülnek.
Kicsi fehér templom-padokba
A holtak is mellétek ülnek.
A nagyapáink, nagyanyáink,
Szemükbe biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

1925

Történelmünk egyik legnagyobb tragédiájának megítélése nem volt egységes az elmúlt száz év folyamán. A két világháború között a „Mindent vissza!” szemlélet uralkodott, amelyhez a szomszédos államok magyarelles politikája is hozzájárult. 1945 után még megemlíteni sem volt célszerű. Határokon átívelő egyesítésként 2010-ben a Magyar Országgyűlés a Nemzeti Összetartozás Napjának nyilvánította június 4-ét, hiszen azonos a nyelvünk, szokásaink, kultúránk, történelmünk. Talán ez a gesztus enyhít valamennyit Trianon fájdalomán.

**„...történjen bármi, amíg élünk s meghalunk,
Mi egy vérből valók vagyunk.”**

Készítette: Gyöngyösi Rózsa

Üldözött keresztyénség Nigériában

Kedves Testvérek! Magyarországon veszély nélkül élhetjük meg keresztyén hitünket. A világon sajnos nincs mindenütt ez így! Az üldözött testvéreinkért való imádkozásra való hívás céljával közöljük a következő tudósítást.

Matthew Hassan Kukah, a nigériai sokotói egyházmegye püspöke és Dacholom Datiri, a Church of Christ of Nigeria protestáns felekezet elnöke tartott előadást május 13-án Budapesten az afrikai országot sújtó keresztyénüldözésről és az ott élő hívek helyzetéről.

Nigériában az elmúlt időszakban több mint négyezer keresztyént gyilkoltak meg hite miatt. (December 26-án egy menyasszonyt és két koszorúslányát fejezték le a Boko Haram terrorszervezet milicistái a Maiduguri és Yola közti útszakaszon pusztán azért, mert katolikusok voltak.) Ilyenkor nincs és nem is lehet helye a mellébeszélésnek; ki kell mondani, hogy napjaink legelhallgatottabb emberi jogi válsága a keresztyénüldözés.

Dacholom Datiri, a Church of Christ of Nigeria elnöke Megtörve, de nem legyőzve című előadásában számolt be a tízenkét afrikai országban jelen lévő protestáns egyház nigériai híveinek helyzetéről. A lekipásztor elmondta: az ő felekezete az a keresztyén közösség, amely a legnagyobb üldöztetést szenvedti Nigériában. A szélsőséges iszlamista szervezetek tömegesen követnek el gyilkosságokat, ezeket üldözik el lakóhelyükről; házakat, templomokat rombolnak le, teljes falvakat égetnek fel; élelmiszereket, mezőgazdasági terményeket semmisítenek meg. A lekipásztor kifejtette, ezek a támadások láthatóan az Egyház ellen irányulnak, hogy kiirtsák a tanúságtevőket, pánikot keltsenek és ellehetetlenítsék a keresztyén közösségek jelenlétét. Dacholom Datiri hozzátette: a kormány nem különösen reagált az eseményekre, nem ítélték el senkit, csupán néhány letartóztatás történt. Az áldozatok hozzátartozóinak demonstrációját a biztonsági szervek verték szét, további haláleseteket okozva.

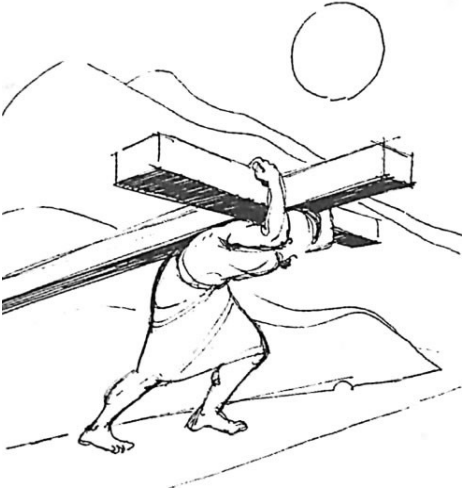
A híveket ért trauma szinte felfoghatatlan, hiszen sokan mindenüket és mindenkiüket elvesztették. A Church of Christ of Nigeria ezért nagy hangsúlyt fektet a trauma kezelésére, a lelki segítségnyújtásra. Azonban nemcsak lelki rehabilitációra van szükség, hanem újjáépítésre és megbékélésre, a terroristák által elkobzott javak, lakóházak és termőföldek visszaszerzésére, hogy az üldözöttek hazatérjenek, és folytathassák életüket és munkájukat.

„Nem maradhatunk továbbra is közömbösek. Rá kell hogy ébredjünk a valóságra. A világnak nem szabad szemet hunynia és fület zárnia a keresztyénüldözések fölött!” – zárta előadását Dacholom Datiri, a résztvevők imáit kérve közösségéért és az üldözött keresztyénekért.

(Forrás: Magyar Kurír)

Ne akarj kereszteden könnyíteni!

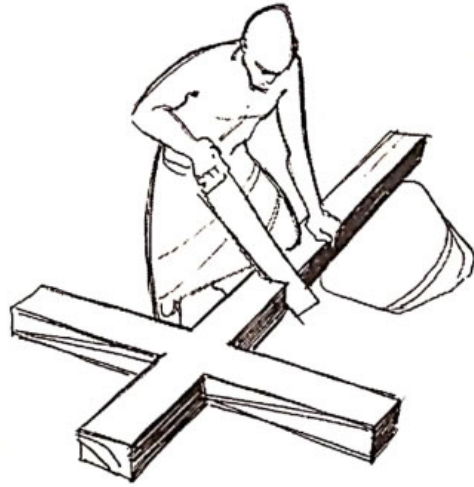
Kemény a harc, nehéz a kereszt terhe.
Nem bírom már!- sóhajtod csüggedezve.
De tarts ki! Egyszer meglátod, megérted,
hogy a keresztre miért volt szükséged.
Vándor roskad le az útszél kövére.
Bot a kezében. Bárcsak célhoz érne!
De nem megy tovább! Hogyan érje el,
ha olyan nehéz terheket cipel?

Amikor indult, erős volt és boldog.
Azóta annyi minden összeomlott.
Magára maradt. Szép napoknak vége.
Keserves, árva lesz az öregsége.
Szívében ott a kérdés szüntelen:
Miért lett ilyen az út, én Istenem?!
Ahogy így töpreng, kicsordul a könnye,
és leperdül az útszéli göröngyre.

Aztán elcsendesedik. Lehet-e
ilyen csüggedt, ha Isten gyermeke?
Magasba emeli tekintetét.
Ott majd megérti, amit itt nem ért.
Fogja botját, és indul vánszorogva.
Mintha a domboldalon kunyhó volna!
Odaér. Bemegy. Fáradtan lefekszik.
Elég már a vándorlásból estig.
Soká eltöpreng még bajon, hiányon,
míg végre lassan elnyomja az álom.

S magát álmában is vándornak látja,
Útban a távol mennyei hazába.
A mennyei város ragyog feléje.
Oda igyekszik; siet, hogy elérje.
Kezében vándorbot, vállán keresztje.
Vállára azt maga Isten helyezte.
Siet örömmel. Föl! Előre! Föl!
A messzi cél, mint csillag, tündököl.

Hőség tikkasztja. Keresztje teher.
Útközben néha pihennie kell.
Kedves ház kínál pihenést neki.
Súlyos keresztjét ott leteheti.
S ahogy tovább indulna, mit vesz észre?
Tekintete ráesik egy fűrészre.
"Olyan súlyos keresztet cipelek.
Jobb lesz, ha belőle lefűrészzelek"
- mondja magában.
"De jó, hogy megtettem!
Sokkal könnyebb!" - sóhajt elégedetten.

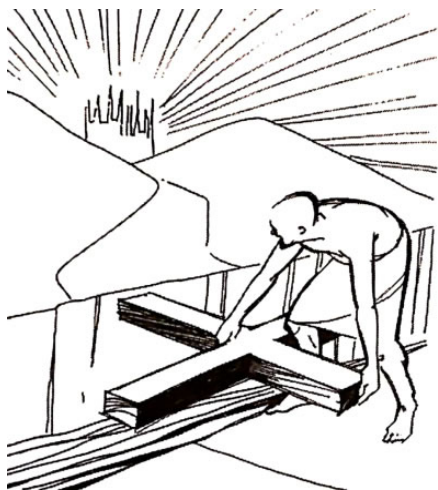
Siet tovább. Mindjárt elfogy az út,
s eléri a ragyogó gyöngykaput.
Ó, már csak egy patak választja el!
Jön-megy a partján, hídra mégse lel.
De hirtelen eszébe jut keresztje:

A túlsó partra az most híd lehetne.
Jaj, nem ér át. hiába próbálgatja:
hiányzik a lefűrészelt darabja.
"Mit tettem!" - kiált kétségbeesetten,
mert keresztemet nehéznek találtam!"
S ott áll a parton keserű önvádban.

Azután új vándort lát közeledni,
s mert keresztjéből nem hiányzik semmi,
mint hídon, boldogan indulhat rajta,
hogy átjuthasson békén a túlsó partra.

"Rálépek én is" Reménykedni kezd:
az ismeretlen, idegen kereszt
hogya átsegíti. Rálép, de reccsen
lába alatt. "Jaj, Istenem, elvesztem!
Uram, segíts!" Így sikolt, és felébred.
Még a földön van. Előtte az élet.
Csak álom volt a kín, a döbbenet.

(folytatás a 11. oldalról)

"Megváltó Uram, köszönöm Neked!
Keresztemet Te adtad, ó, ne engedd,
hogy egy darabot is lefűrészeljek!
Amilyennek adtad, olyan legyen!
Te vezetsz át a szenvedéseken.
A Te kereszted szerzett üdvösséget,
de mivel az enyémet is kimérted,
Te adj erőt és kegyelmet nekem,
hordozni mindhalálig csendesesen!"

Fordította Túrmezei Erzsébet

Botrányfilm Jézus Krisztusról

A CitizenGO aktív tagja és az Emberi Méltóság Központ igazgatóhelyettese, dr. Frivaldszky Gáspár polgári keresetet nyújtott be a Netflix vallásgyalázó filmje kapcsán, miután a Netflix decemberben elérhetővé tette és azóta is folyamatosan elérhetővé teszi a magyar közönség számára a szolgáltatásán keresztül már magyar nyelvű feliratozással is megtekinthető „Krisztus első megkísértése” című filmet.

Dr. Frivaldszky Gáspár arra kéri a bíróságot, hogy kötelezze alperest az emberi méltóság megsértésének, és a keresztény vallás gyalázásának abbahagyására, így a Krisztus első megkísértése című film törlésére.

„Szilárdan hiszem, hogy ez a film nemcsak a keresztényeket háborítja fel, hanem minden jóérzésű emberben elutasítást vált ki. A film tele van vallásgyalázó elemekkel, többek között Jézust gyengeelméjű homoszexuális zabigyerekként, Szűz Máriát gyengeelméjű házasságtörő nőként, az apostolokat pedig alkoholistaként ábrázolja”, fejt ki a Jézusért kiálló keresztény ügyvéd.

Magyarország Alaptörvénye egyértelműen kimondja, hogy „A véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat a magyar nemzet, a nemzeti, etnikai, faji vagy vallási közösségek méltóságának a megsértésére.” Egyértelmű tehát, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága nem abszolút jog, annak gyakorlása különleges kötelezettségekkel és felelősséggel jár.

(Schittl Eszter és a CitizenGO csapata)

1%-OS ADÓFELAJÁNLÁS

Köszönjük mindazoknak, akik 2019-ben az alapítványoknak felajánlható adójuk 1%-val támogatták gyülekezetünk Építő Kövek Alapítványát! Kérünk mindenkit, hogy idén is terjesszék Alapítványunk híretét és az 1%-os rendelkező nyilatkozatra a következő adószámot írják: 18138478-1-13.

Az Egyházaknak történő 1%-os felajánlások esetén, a Magyarországi Református Egyház technikai száma: 0066.

EGYHÁZFENNTARTÓI JÁRULÉK

A Presbitérium döntése alapján, az idei évtől az egyházfenntartói járulék ajánlott minimum összege az alábbiak szerint változott:

- aktív dolgozók: 10.000 Ft/év
- nyugdíjból vagy állami juttatásból (pl. gyed, gyes) élők: 5.000 Ft/év
- tanulói jogviszonnyal rendelkező, 18. évet betöltött diákok: 1.000 Ft/év

Az egyházfenntartói járulék befizetésére a Lelkészi Hivatalban van lehetőség hivatali időben, vagy átutalással az alábbi számlaszámon: 11784009-22226594. Kérjük, a közleményben tüntessék fel a befizetés címét: „Egyházfenntartói járulék, 2020.”

Építő Kövek Alapítvány
A Dunaharaszti Református Egyházközség Alapítványa

Dunaharaszti Református Templom
Rákóczi út 21.
Lelkipásztor: Faragó Csaba (tel. 30 / 477-5319)
Honlap: www.dunaharasztireformatus.hu

Felelős kiadó: Faragó Csaba lelkes
Felelős szerkesztő: Csáky Gyöngyi
Tördelés, grafika: Csáky István